

תמלול ראיון עם אהרון מגד

טיים קוד	תוכן
01:15:01:13	נועה: אהרון, מה הזיכרון הראשון שלך מתל אביב? מגד: הראשון שלי... נועה: רגע רגע. רעש ברקע. במאי: אוקיי עוד פעם תשאלני. נועה: מה הזיכרון הראשון שלך מתל אביב? מגד: זה אה הכניסה לנמל יפו. נועה: סליחה סליחה מה הזיכרון הראשון שלך? מגד: הזיכרון הראשון שלי... במאי: שלוש שתיים שקט בק... איווה. מגד: כן הזיכרון הראשון שלי מתל אביב הוא עלייה שלנו ליבשה דרך נמל יפו.
01:16:00:00	עכשיו מה היתה העלייה לנמל... באנו באונייה. אונייה רומנית שבאה מרומניה אבל אי אפשר היה לבוא עם האונייה לגשת לרציף, לא היה דבר כזה. עד היום נדמה לי שאין דבר כזה שם. אז היינו צריכים, היה הספינה שלנו היתה עומדת בערך מאה מטר מהחוף ובאים אלינו מיד כמו שדים רצים אלינו הספנים הערבים עם הסירות שלהם. במים מגיעים אל האניה עם הסירות ותופסים אותנו על השכם או על כתף ומביאים אותנו אל הסירות ומהסירות אל הנמל. נועה: בן כמה היית? מגד: הייתי בן 5 וחצי. נועה: ואתה זוכר? מגד: כן, את זה אני יכול לזכור
01:17:00:00	בהחלט. אז באים לנמל ושם יש פרוצדורה שלמה, לוקחים את המ... המסמכים שלנו וכל זה. אחר כך עושים לנו אהה אההממ... נועה: חיטוי? מגד: חיטוי חיטוי על ידי זה שזורקים עלינו, מתיזים עלינו די.די.טי במקלחות, מקלחות, היו שם מקלחות, גברים לחוד, נשים לחוד ואני ילד קטן. אז אני הייתי נכנס בין הנשים, היה נחמד מאוד. אז אחר כך משם יוצאים יחד עם המזוודות שלנו ושם מביאים אותנו אל המרכבה, הם כבר אמרו לנו לאן אנחנו צריכים להגיע. אז שם היו מרכבות, מרכבות
01:18:00:00	שהמוליכים אותם היו ערבים כמובן, ו... אז עלינו על המרכבות, על המרכבה, ונסענו אל התחנה הראשונה שלנו בתל אביב או בכלל בארץ ישראל, זה היה הבית של הדודים שלי. הדודה בלה והדוד חנוך והיה גם ילד קטן בן 3. נועה: ואיפה זה היה הבית שלהם? מגד: ברחוב שנקין. רחוב שנקין לא כך כך רחוק מהמרכז. כן. אז שם, זו היתה דירה קטנה מאוד. אני זוכר שני... חדר וחצי, שני חדרים אולי, והיו צריכים לשכן אותנו יחד איתם ואנחנו, אז הצטמצמו כמה שאפשר. עכשיו אבא שלי הוא היה מורה עברי בפולין
01:19:00:00	של בגימנסיה פולנית, אהה עברית. ואמא שלי היא גם כן היתה מאוד משכילה בעברית. היתה לה... כשהם היו בשרנסקי אח"כ ברובלבק זה בפולין, אז היא היתה גננת עבריה. הגענו ל... עברנו עם המרכבה כמו בני מלכים בדרך של רחוב שנקין, כן. לא, קודם לאיזה שנקין, קודם עברנו אלנבי, כן. ומה שאני זוכר שאני התפעלתי מאוד זה שאני עובר משני צדדים יש שלטים של החנויות בעברית והוא ידע כבר עברית
01:20:00:00	מפני שאצלנו בארץ, בארץ אני אומר, בפולין אבא ואמא דברו עברית ביניהם, אמנם גם פולנית כשנחוץ, כשלא רוצים שאנחנו נשמע מה שהם מדברים, או נבין מה שהם מדברים. אז היה נחמד מאוד לראות את כל זה בעברית. אם כן הגענו לבית של הדודים שלי. עכשיו איפה אבא שלי שהוא היה מורה וזה היה המקצוע שלו, מה עושים כדי להתפרנס? אז הוא הלך יחד עם הדוד, דוד חנוך פוגל שהוא היה, היה לו ייחוס מסויים, הוא היה פועל ב'סולל בונה'. ולא סתם פועל, פועל אחד מהראשיים שם. ואז אדם כזה יכול לסדר עבודה. עבודה זה לשכת העבודה.
01:21:00:00	לשכת העבודה זה ההסתדרות, ההסתדרות זה מפא"י, אז הוא הלך יחד עם אבא ללשכת העבודה. מסתבר שאין משרת מורה, אין, תפוס הכל. אז הוא סידר אותנו שיעבוד בסלילת הכביש שבין כיכר מגן דוד, ככה נדמה לי שזה נקרא גם אז, והים. משם עד הים היה חול וצריך היה לסלול. אז אבא היה אחד הסוללים. הידיים שלו לא היו רגילות בכלל לעבודה כזו. מפני שהוא צריך היה לדחוף את המריצה משם עד למטה ואחר כך למעלה. אז זה במשך שבועיים שלושה לא היתה ברירה אחרת. הוא בכל זה התעקש והוא חשב שמה הוא בא לארץ ישראל הוא צריך ללמד
01:22:00:00	עבר... ללמד בבית ספר עברי. מה הוא עשה? החליט לעשות טרמפ. מהמקום שבו גרנו אז, שזה שנקין, והוא החליט ללכת עד הסוף, עד כפר גלעדי, עד הנקודה הצפונית ביותר. אז הוא עבר שם את כל הדרך הזו בטרמפים, בעגלות קצת אוטובוס ולא מצא. רק כשהוא הגיע קרוב לרעננה בחזרה, אני עוד לא סיפרתי שאנחנו גרים ברעננה, כן, צריך היה להגיד. נועה: זה בסדר גמור. מגד: אז רק כשהגיע לרעננה, אמרו לו שיש לו מזל. יש עכשיו, פנוי פנויה משרת מורה

<p>אין מי שימלא אותה, בוא תעבוד איתנו. היו לו שמה איזה שניים-שלושה מכרים עוד מהארץ הישנה אז הם סידרו לו. ומשם התחילה הפרשה של רעננה.</p> <p>עכשיו רעננה היתה אז מושבה של איזה עשרים-שלושים בתים וביניהם עובר רחוב ארוך ארוך שכל שכולו חול, כן, שלא היה עוד כביש. נועה: רחוב אחוזה. מגד: רחוב אחוזה נכון, אחוזה על שם שהתורמים הראשונים או המתיישבים הראשונים באו מאמריקה ובאמריקה היתה קבוצה גדולה של יהודים שנקראה אחוזה, אחוזת בית ו... אז הוא הצטרף אליהם. עכשיו מה קרה ברעננה? ברעננה אנחנו באנו</p>	01:23:00:00
<p>בעגלה כזאת טנדר שהביא את קצת החפצים שהיו לנו שהביא אותם מתל אביב לרעננה למקום ששם הקציבו לנו איזה צריף ששמה נהיה, נקבל את העבודה את המשרת מורה. באנו למקום הזה, התיישבנו על יד הצריף, אמא שלי נכנסה לתוך הצריף, חזרה ואומרת אני לא באה לשם, אנחנו הולכים משם, זה לא בשבילנו. שם היה דבר נורא. היא באה היא נכנסה, היו התרוצצו ג'וקים בכל מקום, היו כתמים של צואה על הקירות. ולמה ומאין ומה פתאום? ובכן התברר</p>	1:24:00:00
<p>ששם לא רחוק משם היתה, היתה איזה מוש... קבוצה די גדולה של רוסים רוסים. רוסים שהם לא התגיירו אבל הם נשארו. ארץ ישראל זה היה בשבילם עניין דתי. אז היו שם בריונים ביניהם שפשוט לכלו את הקירות בצואה. אז ברור שהיא אמרה אנחנו לא נגור פה, כן? אבל אבא אמר תשמעי אין לנו ברירה, ישראל נגאלת בייסורים. אז בכל זאת היא השתכנעה שאין ברירה. ואז התחילה תיכף ומיד לרחוץ ולשפשף הכל וכעבור כמה שעות היה מקום מגורים נועה: בעצם אתה למדת, בית ספר יסודי למדת ברעננה. מגד: כן. נועה: ואח"כ החליטו לשלוח אותך לגימנסיה</p>	1:25:00:00
<p>מגד: את הולכת מהר מדי. נועה: סליחה. מגד: לא, אם את רוצה אני אלך לאט. נועה: לא, אנחנו רוצים.. במאי: הכל בסדר. מגד: אני אלך לאט. נועה: בקצב שלך, אין בעיה. מגד: מפני ש... אנחנו גרנו וגרנו עוד בצריף. על ידינו היה עוד צריף. הצריף השני היה בית כנסת. בבית הכנסת הזה היו שני אגפים. אגף אחד היה של מתפללים. היו לא הרבה, אבל היו יהודים דתיים שהם התפללו שם. ובאגף השני היתה קבוצה של חלוצים, של גדוד העבודה. היה אז פעם גדוד העבודה, אם אתם יודעים, כן. אז שם היה גדוד העבודה. אז מה, אני הייתי מתעורר בבוקר ושומע את הלחש של התפילה הזו. אחר כך בערב לפני שאני הייתי נרדם הייתי שומע את השירה של</p>	1:26:00:00
<p>החלוצים האלה. והרקיעות שלהם עם הרגליים, והגרמושקות ומנדולינות והכל... אז הבנתי מה זה ארץ ישראל, צירוף של שני הדברי האלו יחד. הפגנות החרדים, כן. נועה: עד היום. מגד: עד היום, כן. לא אז לא היה. חיינו בשלום אני לא יודע, חיינו בשלום. אם כן אבא התחיל ללמד, מה זה התחיל ללמד. היו שם שניים עשר ילדים שאותם צריך היה ללמד, בני גילים שונים. אז הוא סידר בחוץ שולחן מסביב לשולחן היו התיישבו התלמידים. וכך הוא התחיל ללמד, גם עברית, גם חשבון, גם גאוגרפיה, הכל. ואז זה התחיל כבר פרשה חדשה של תל אביב. עכשיו אתם צריכים לנוח, אתם לא יכולים ככה. נועה: אנחנו בסדר</p>	01:27:00:00
<p>אנחנו רוצים לשמוע. במאי: אני טועה לחשוב שאתה היית דתי? מגד: לא. אנחנו אבא בבית ספר עברי זה כזה תרבות, תרבות זה נקרא. לא אין... לא, הם לא היו דתיים. במאי: אלוהים לא בסיפור. מגד: אלוהים אחר כך נכנס איכשהו מפעם לפעם לסיפור, הוא לא נתן מנוחה. כן, היו חגים, היו... לא פשוט. במאי: הגענו לתל אביב. מגד: כן, אה טוב אז לאט לאט שמה בתל אביב</p>	01:28:00:00
<p>התפתחה לאט לאט, אז התחילו ואז כבר נעשה טיפה יותר מצריף אחד קטן ואז הגיע עד מורה אחד. אידה: אתה לא מדבר על רעננה. היא רוצה שהמעבר לתל אביב להגיד מה זה... עד הגימנסיה. מגד: עד הגימנסיה זה עוד זמן רב. אידה: כן, אבל היא רוצה לפסוח על זה מפני ש... נועה: מה שאתה מרגיש נוח. אם אתה רוצה לספר לנו עוד על רעננה אנחנו נשמח לשמוע. מגד: כן. לא ברעננה יש מלא אור, בייחוד היום. כן, אז אהה... טוב אז רעננה, זה תראו ברעננה זה היה בית ספר נחמד מאוד, עממי מאוד. שמה לא היו כל הנימוסים האלה של גימנסיות וכל זה, לא. היינו אנחנו כמו משפחה אחת. אבא ואמא</p>	01:29:00:00
<p>ואנחנו כל שבת הולכים לחורשה. בחורשה מספרים לנו סיפורים ושמה יושבים על הדשא וכך הלאה, ואגדות, וכל זה היה נחמד מאוד. ולא רק זה, אלא שגם אנחנו מאוד התפתחנו אז בתור אנשים, בית הספר הזה הוא היה פתוח מאוד כזה, שם לא אמרו אדוני או אדוני המורה. לא. משה, מה אתה אומר על זה ומה אתה אומר על זה וכך הלאה. עכשיו כאשר זה התפתח יותר והיו כבר יותר משני מורים היו שלושה וכך הלאה, אז עבר בית הספר לבניין. בניין במרכז המושבה ושם היה בבית הספר, בבניין הזה היו גם מרפאה</p>	01:30:00:00

<p>גם ועד המושבה וגם בית הספר. בית הספר ישב באולם ומלמעלה היו תמיד הציפורים משלשלות למטה על התנ"ך ואז היינו מקבלים תנ"ך עם פירוש. כן, במקום להגיד עם פרש אז עם פירוש. אז זה היה כמה שנים ככה שגם היתה התפתחות אינטלקטואלית גדולה חשובה, היתה שם ספרייה טובה וקראנו ספרים ואח"כ צריך היה להמשיך ללמוד. אז להמשיך אי אפשר היה להמשיך ברעננה מפני שלא היה בית ספר תיכון, שזה דבר מאוד נעלה, אז צריך היה להעביר אותו את הילד</p>	01:31:00:00
<p>לבית ספר עירוני, ואז היה תל אביב. מה זה תל אביב. כיוון שאנחנו היינו אנשים חשובים מאוד. יודעים עברית ומלמדים אפילו תלמוד מלמדים הכל אז צריך לקבל בית ספר שיש לו כבוד ומעלה אז העבירו אותנו לגימנסיה הרצליה. גימנסיה הרצליה, זה היה האוקספורד של ישראל. אז.. אבל.. נועה: בן כמה היית? מגד: הייתי אז בן שלוש עשרה. נועה: ואיך הגעת מרעננה לתל אביב מגד: אוו. נועה: כל יום? מגד: איך הגעת? הגעת. היה אז אוטובוס של השרון המאוחד זה נקרא החברה הזו. אז זה היה לנסוע יום יום מתל אביב לרעננה ובחזרה. זה לקח</p>	01:32:00:00
<p>הרבה זמן, צריך היה לקום מוקדם מאוד בשש, ולהגיע לתור למהר להגיע לתור לאוטובוס ומשם לנסוע בערך שעה או משהו כזה עם הרבה תחנות בדרך וכך הלאה. וזה היה מאוד מסובך. זה היה להגיע לשם ועל פי רוב מכיוון שהיה לפעמים גשם וכך הלאה אז היינו מאחרים. מאחרים, אז המורים ברעננה, בהרצליה, בגימנסיה הרצליה זה לא כמו ברעננה. זה יש סדר. יש דברים פרינציפיונים כאלו, ויש נימוסים מאוד מכובדים, בורגניים. אגב, לרוב התלמידים מגימנסיה הרצליה היו ממשפחות</p>	01:33:00:00
<p>בורגניות. זה מה שאני לא כל כך אהבתי מפני שאני לא הייתי ממשפחה בורגנית. אז היינו נוסעים וסובלים וכך הלאה. אבל עכשיו איפה גרים ברעננה? נועה: בתל אביב. מגד: בתל אביב. אם כן היתה לנו סבתא, אמא של אבא שלי, שהיא קיבלה שם בפלורונטין איזה דירה קטנה של חדר וחצי. אז שיכנו אותי יחד איתה בדירה הזו. מעניין ששם הדירה הזו, מעליה היה בית חרושת של ליטוש, ליטוש זכוכיות, זגוגיות ולזה. ושם גם חי איזה בחור צולע אבל הוא יותר מבוגר ממני בן 16 17</p>	01:34:00:00
<p>שהוא היה ריוויזיוניסט. זה לא פשוט בשבילנו ריוויזיוניסט. צריך לזכור מה היה אז, זה היו שני עולמות שונים. אחד ריוויזיוניסט זה.. יש משהו לא כשר בזה משהו טרף.. כן.. מפני שהוא הלך לכל מיני הפגנות של ריוויזיוניסטים וכל זה, אבל אנחנו חיינו בשלום לא נורא הוא סיפר לי הרבה מעשיות מה שקורה שם באצ"ל ובכל מיני מקומות מסוכנים אחרים. ו.. אז שמה חיינו קצת ואח"כ באה לשם דודה שלי, בינתיים באה מפולנייה עוד דודה, כן אז לא היה מקום אז ישנו, אז היא ישנה יחד איתי בחדר אחד, וסבתא בחדר השני אבל מה, זה זאת הדודה הזאת היא היתה קומוניסטית</p>	01:35:00:00
<p>לא סתם קומוניסטית ברעיון. היא היתה קומוניסטית מאורגנת. היא היתה חברת המפלגה הקומוניסטית. ברעננה, ברעננה בכלל אני אומר, בארץ ישראל באותו זמן היתה המפלגה הקומוניסטית. אבל המפלגה הקומוניסטית היתה כזו שהיא היתה מסכנת את חבריה מכיוון שהשלטון הבריטי לא סבל קומוניסטים אז הוא חיפש כל הזמן איזה עבירות שהם עשו ואז אפשר היה לגרש מהארץ, גירשו הרבה. אבל היא היתה אמיצה מאוד. והיתה באה, היא היתה באה עם ספרים בגרמנית. ואני זוכר את הסיפור, את הספר הראשון שהביאה שהיה בעברית אבל גם עם תרגום גרמני והספר הראשון היה</p>	01:36:00:00
<p>הוויתו השלישית של יוסף גילקהוגן. שמעתם דבר כזה? זה, ואני מאוד התפעלתי מזה ואז חשבתי למה שאני לא אלמד גרמנית בינתיים. והיא באמת התחילה ללמד אותי גרמנית פה ושם ככה, אבל הם חטפו אותה ממני, מפני שאסרו אותה קודם, אחר כך שיחררו וכך הלאה... אז עכשיו הרבה זמן אי אפשר היה ככה לחיות עם סבתא ועם דודה קומוניסטית ו.. אז חיפשנו דירה. מה זה חיפשנו? אני ועוד חבר שלי, היה עוד חבר שלי מרעננה שגם כן היינו חברים טובים במשך כל הזמן, והוא אז הלכנו לחפש דירה. אז מצאנו איזה דירה קטנה לא רחוק מגימנסיה הרצליה רחוב השחר</p>	01:37:00:00
<p>אבל שם אצל סנדלר אחד, סנדלר שהוא לא ידע אפילו עברית, דיבר יידיש. קצת ידענו יידיש, בייחוד החבר שלי ידע טוב יידיש מפני שההורים שלו דיברו יידיש. אז היינו כמה זמן שם המשכנו לחפש, זה לא היה מקום נוח, אם כי זה היה קרוב מאוד לגימנסיה. אז עד שמצאנו בעזרת חברים מצאנו דירה ברחוב, בשכונת פועלים א'. שכונת פועלים א' זה מה שהיום שדרות בן גוריון. לפני שזה נהפך לשדרות בן גוריון זה היה גם שדרות קרן קיימת, כן, אז בשדרות קרן קיימת מצאנו דירה שהיא היתה מעל</p>	01:38:00:00
<p>לדירה של דוד זכאי שהיה העורך של 'דבר'. ולא רק העורך של 'דבר', אלא הוא היה בעל ייחוס</p>	01:39:00:00

<p>מיוחד, שקודם כל הוא היה יחידי בארץ שידע מה זה אסטרונומיה והיה לו טלסקופ. והטלסקופ היה על הגג של הבית הקטן הזה, שם היו כמה בתים קטנים אז היה טלסקופ. טלסקופ כדי להסתכל בטלסקופ.. אז ככה, מצאו לי דירה, דוד זכאי שהיה גם אחד מראשי מפא"י היה איש גם איש ספרות, כתב הרבה, אז שם היה טלס.. הם נתנו לי דירה על הגג שהיתה</p>	
<p>בעצם חדר כביסה, אבל הספיק לי. מיטה אחת, שולחן וזהו בסדר. אז היה צריך, הוא היה צריך לעבור על יד דרך החדר שלי כדי להגיע לטלסקופ. זה היה ככה כל כמה ימים. אח"כ הוא היה כותב כל חודש בערך, היה לו מדור בדבר, 'בשמיי'ם זה נקרא. אז עשו צחוק ממנו, שהיה שעשו קריקטורות של דוד זכאי אז הראו אותו בשמייים. וכך זה נמשך כמה שנים. נועה: ומה הזכרונות שלך מתל אביב של, של השנים האלה? מגד: תראה, עכשיו מה תל אביב. נועה: לומד בגימנסיה, גר בפלורנטינקצת, גר שם.. מה, איזה זכרונות, מה עשיתם, חוץ מהגימנסיה, מה עוד קרה בעיר הזאת? מגד: אפשר לספר, כן</p>	01:40:00:00
<p>זה יקח הרבה זמן. במאי: את האמת שמעניין אותנו איזה עיר זאת תל אביב גם, מה, אתה יודע היום אנחנו עיר כבר של 700-800 אלף איש, אני מניח שאז זה היה עשרות אלפים, לא? מגד: כן, 40 אלף. במאי: 40 אלף. אותנו, לדור שאחרי, לא ברור איך העיר הזאת נראית. מגד: כן, כן קודם כל אני יכול להגיד ככה שהרושם שאם אתה רוצה לסמל את תל אביב בעיניי בפגישה הראשונה שלי איתה, אז תל אביב היתה שמש, חול וים. זה תל אביב. אפילו ירק לא היה. היה ירק, אבל מעט מאוד. זו היתה תל אביב. עכשיו תל אביב, מה זה אז תל אביב. ברחובות היו</p>	01:41:00:00
<p>הרבה המסחר וכל זה בעיקר עם ערבים. אז היה, היו שמה יום יום כמעט היו שיירות של גמלים עוברים עם זיפזיף שעוברים דרך הרחובות של תל אביב. אח"כ היו למשל דברים שאח"כ היום הישראליים לא מכירים כבר את זה. זה שהיו קוראים קריאות שמכריזים על משהו של סחורה אז היו זפת אהה.. זפת אהה.. טף.. אני אומר נפט. נפט, היו מוכרים נפט. היו עגלות עם נפט</p>	01:42:00:00
<p>והיו יוצאים מהב.. נועה: זה המון. מגד: כן. יוצאים מהבתים וחצי פח והיה פח שלם וכך הלאה. אח"כ נוסף לנפט היו אבטיחים כמובן. והיה אהה.. מישהי מההפקה: קרח. מגד: קרח נכון, זה באמת אחד הדברים. נפט וקרח. ושלא היו אז פריז'ידרים אז היו ארגזי קרח. ארגז קרח, קונים חצי בלוק, רבע בלוק וכך הלאה. אז זה היה מסב.. מלבד זה אנחנו היינו קרובים או על יד.. על ידינו היה כפר היו ערבי. ח'ירבת עזון. אידה: זה בערננה. מגד:רעננה לרעננה. במאי: אנחנו כבר בתל אביב.</p>	01:43:00:00
<p>אידה: אתה כבר בתל אביב. במאי: אתה כבר בבית של דוד זכאי. מגד: כן, אבל זה קרוב מאוד לכפר הזה. במאי: בהחלט. מגד: כן, והכפר הזה הוא היה איתנו ביחסים טובים מאוד וכשהיו באים מן הכפר אל רעננה יום יום עם חמור או חמורים, והחמורים נשאו איתם זיתים וביצים ודברים כאלו והיינו קונים אצלם הם היו בינתיים הם למדו יפה מאוד יידיש מכיוון שרוב בעלות הבית שלנו דיברו יידיש איתם ולא עברית. אז למדנו את הערבית והם למדו עברית. עכשיו אהה</p>	01:44:00:00
<p>נועה: ואחרי בית ספר, אחרי הגימנסיה נגיד בגיל 13, 14, 15 מה עושים אחה"צ מה עושים אחרי הלימודים? מגד: טוב באמת חשוב לדעת. כיון שאז קמה בתל אביב תנועה שנקראה תנועת המחנות העולים. מחנות עולים היתה תנועה של נוער לומד שהוקמה, התחילה בגימנסיה הרצליה דווקא מצד שהוא לא היה כל כך סימפטי לתנועה. זה היה מורה, מורה טוב מאוד אגב, בן יהודה, מורה טוב, אבל הוא היה קפדן כזה שכשאני הייתי מאחר יום אחד בגלל הגשם אז הוא היה אומר טוב לך ותביא את זה פתק מההורים שלך</p>	01:45:00:00
<p>או משהו כזה. הוא היה קפדן מאוד. אבל שם באותו זמן ממש על יד לא רחוק מאתנו, על הגבעה, צמח קיבוץ קטן. זה נקרא אז קבוצת החוגים. זה קיבוץ של המחנות העולים. ואני הייתי כיוון שזה היה פשוט דרך הליכה, מהבית לשם זה היה עניין של רבע שעה הליכה אז אני התרשמתי מאוד מהקיבוץ הזה. זה פתאום אנחנו שמענו את הקולות שלהם זה היה הרבה שירה והרבה ריקודים בערב. בחורים ובחורות התקלחו ביחד וכל מיני דברים כאלו שלא היו רגילים אליהם במקומות אחרים. אז אנחנו התרשמנו וזה והתחלנו סניף של המחנות העולים במושבה עצמה</p>	01:46:00:00
<p>ואני צריך לומר לשבחה של התנועה הזו קודם כל זאת היתה תנועה מאד ארץ ישראלית. היא לא יש.. 'השומר הצעיר' נולד בפולין, ברוסיה במקומות כאלה, אותו דבר גם 'בני עקיבא' 'ומכבי' והרייזיוניסטים, כולם נולדו בחו"ל. פה, זו התנועה אותנטית של ישראל. וכל מה שחינכה זה אהבת הארץ ואהבת העבודה וללכת להגשמה וללכת לקיבוץ. זה היתה, זה היו הייעודים שלה ולזה</p>	01:47:00:00

<p>התחנכה. אני התרשמתי מאוד מהתנועה הזו וכיוון שהיו לי נטיות ספרותיות</p>	
<p>אז הייתי גם קורא הרבה עברית וכך הלאה. אבל מה שעניין היה מעניין מאוד שאנחנו בעצם למדנו ספרות עברית הרבה יותר טוב מתוך התנועה מאשר בבית הספר. אמנם היה לנו מורה לגמרי לא רע לעברית, לספרות. זה היה חיים הררי אם אתם הכרתם, מישהו הכיר. אבל ללמוד ממש לעומק זה דווקא שם, שקראנו את ברנר ואם היה פירושים של שופמן וכל זה, זה היה נפקחו עינינו לראות דברים שלא ראינו בבית ספר. נועה: אבל התנועה היתה ברעננה או בתל אביב, מחנות עולים? מגד: קודם כל תראי זה היה סניף ברעננה והיה המרכז היה בכל זאת בתל אביב. נועה: ואתה היתה ברעננה או בתל אביב</p>	01:48:00:00
<p>במחנות העולים? מגד: הייתי בשניהם. נועה: בשניהם. מגד: כן. אידה: התחלת בתל אביב ואחר כך לקחת את זה לרעננה? מגד: כן. במאי: זה בעצם המפגש הראשון שלך עם ספרות. מגד: סליחה? במאי: זה בעצם המפגש הראשון שלך עם הכתיבה? מגד: לא המפגש הראשון. אני כתבתי בעצם כבר התחלתי לכתוב מוקדם מאוד והסיפור.. והזיכרון הראשון שלי הספרותי זה היה שאני שהיה צריך לכתוב סיפור, סיפור לבית ספר. אז אני כתבתי סיפור על יסוד סיפור תנ"כי, ושם הסיפור היה ירמיהו בדרך מענתות. אם מישהו מכם זוכר תנ"ך, אז ירמיהו הנביא שהוא בא מהכפר ענתות, אז כשהוא היה בא לענתות היה רוגמים אותו באבנים מפני</p>	01:49:00:00
<p>שהוא ניבא על חורבן תמיד. אז אז סיפור על הדבר הזה. והוא על, המורה שלי המורה לעברית קרא את זה. אחרי שהוא גמר לקרוא אמר: אתה תהיה סופר. נועה: בן כמה היית? מגד: בן 16 אני חושב, כן. אידה: לא, 13. מגד: לא 13. אידה: 13, הלא נורית גוברין כתבה את זה בביוגרפיה שלך. מגד: נכון, 13. נועה: בגימנסיה? מגד: כן, בגימנסיה. אידה: הוא היה הכי צעיר בכתה. מגד: כן. בכתה, בכתה שלנו ובכתות בגימנסיה בכלל, היו החומר האנושי הוא היה קצת זר לי. זה היו חומר בורגני. היו התלמידים היו ממשפחות</p>	01:50:00:00
<p>בורגניות. היו לא רק מת"א, היו באים מראשון לציון, מרחובות ממושבות אפילו רחוקות. זה נתן איזה אופי מסויים. בבית ספר עצמו היו בני משפחות של סוחרים עשירים שהיו להם חנויות וכל זה, אבל מחנות עולים זה היה עולם אחר. נועה: הרגשת, היו משהו אחר. אוקיי, רעננה היתה מושבה תל אביב עיר, הרגישו אחרת? מגד: בוודאי. נועה: בתור בני נוער מה היה הקסם של ת"א? מגד: קסם, זה לא רק קסם. היו גם דברים שהם מרחיקים. אותי הרחיקו כמה דברים. זה המשטר שהכניסו לגימנסיה הרצליה לא מצא חן בעיניי. זה לקחו מהגרמנים או</p>	01:51:00:00
<p>מהפולנים. נועה: אבל של העיר עצמה, של העיר בתור עיר? מגד: העיר עצמה, אז תראו. העיר עצמה מעניין שאני בעצם היא היתה עיר תרבותית מאוד מאוד. אחת מארבע חמש, ארבע חמש ערים תרבותיות בעולם אני חושב. ששמה, היו שמה יותר קונצרטים, יותר הופעות מחול, יותר הרצאות, תאטרון, יותר מרוב הארצות, הארצות באירופה אפילו. אידה: באופן יחסי לאוכלוסייה. מגד: כן, לא רק באופן יחסי ששמה לא היה כמות כזו של תרבות. לא היתה, היתה כמובן בארבע חמש ערים</p>	01:52:00:00
<p>בפריז בבברלין וזה. נועה: וזה השפיע עלייך? מגד: זה השפיע על כולם על כל מי שחי.. תראו, אז התחילו גם חיי תרבות, חיי ספרות שהיו קשורים גם ודאי, כולם עקבו אחרי זה, אחרי כסית למשל, כן. כסית היה מרכז תרבותי. היו..היה.. לפני זה גם כן היו כמה מרכזים שהיו, כמה מהם היו קשורים פוליטית ל.. כמו נועה: צוותא. מגד: צוותא. אידה: צוותא מאוחר. הרבה יותר מאוחר. מגד: היה יותר מאוחר לא, אבל היה המרכז איך זה נקרא? אהממ.. לא זוכר ששם התחיל העניין עם שלונסקי למשל. מישהי מההפקה: אבל היו להם בתי קפה, הררט וכל מיני</p>	01:53:00:00
<p>מגד: כן כן אחר כך היה כסית וזה היה שמח מאוד שם. נועה: אבל זה יותר מאוחר, זה כבר אחרי הגימנסיה זה לא.. מגד: לא לא זה היה עדיין בגימנסיה. קודם כל. אידה: זה כבר היו החבורות של שלונסקי ושל.. וגם אלתרמן הצעיר היה מסתובב. נועה: אתה היית הולך לכסית בתור נער? מגד: אהה זה כבר לא נער הייתי.. תראי קודם כל כשאני התחלתי ב.. עכשיו אני צריך לספר על פרשה אחרת. כשעברנו לת"א, מדוע עברנו לת"א, מפני שאידה לא רצתה להיות בקיבוץ. אתם מבינים? צוחק. ואני נכנעתי. אידה: לא אבל אני לא הייתי אף פעם בקיבוץ זה לא שאני עזבתי, אני אף פעם לא באתי.. במאי: רגע רגע, אבל איפה, אנחנו מתבלבלים.</p>	01:54:00:00
<p>במאי: שש... רגע. אהרון מהתחלה אחרי גימנסיה הרצליה. בבקשה ספר לנו. מגד: כן אחרי גימנסיה הרצליה כנהוג וכמקובל במחנות העולים צריך היה ללכת להכשרה ומההכשרה לקיבוץ. אז אני הלכתי להכשרה בגבעת ברנר ושמה את השנה הראשונה של ההכשרה עברתי בגבעת ברנר. בגבעת ברנר</p>	01:56:00:00

<p>היו רוב האנשים רוב החברים היו שם מגרמניה דיברו הרבה גרמנית ואני עבדתי בפרדס יחד עם חבר שלי שידע גרמנית אבל מעט מאוד עברית. וכשאנחנו עבדנו על יד הפרדסים האלה ועדרנו וקטפנו והכל, אז הוא היה כל הזמן מדבר. היה מדבר איתי על מה, על קארל מרקס</p>	
<p>על תומאס מן על כל גדולי הספרות הגרמנית, וכך קיבלתי גם השכלה גדולה חשובה מאוד. נוסף לכל, כיוון היו היאקים האלה הם רובם היו אנשים משכילים מאוד שלמדו באוניברסיטה גם כן. מלבד זה הם היו אנשים שהיו קרובים מאוד למוזיקה. והיו להם כלי מוזיקה והיו ביניהם פסנתרנים וכנרים וכך הלאה. אצלנו היה דבר כזה שבניגוד להרבה קיבוצים אחרים, בקיבוצים אחרים אמנם רוב הקיבוצים היו חילוניים אבל שמרו על איזה מסורת מסויימת, כך שבערב שבת היו או שרים שירי שבת או קוראים מהתנ"ך איזה משהו לאפרופו</p>	01:57:00:00
<p>וכך הלאה, וזהו. אצלנו בגבעת ברנר במקום זה היו משמיעים מוסיקה קלאסית שם היתה תזמורת שלמה שאמנם לא גדולה אבל היו כל הכלים. ושמה אז בערב שבת היו משמיעים בטהובן, מוצרט וכך הלאה. אז שם עברה עליי שנה מעניינת ויפה שממנה הלכתי הלאה וצריך הייתי ללכת לפי החלטת הקיבוץ ללכת לשדות ים, אבל זה היה הלכתי לשדות ים.</p> <p>בשדות ים העבודה הקשה, היתה עבודה. כמוכן כל אחד היה צריך לעבוד באיזה עבודה. עבדנו אותי</p>	01:58:00:00
<p>הפקידו על עבודה בנמל חיפה. חלק גדול מאתנו הלך לעבוד בנמל חיפה. מה זה נמל חיפה? נמל חיפה זה לקום בשש בבוקר חמש בבוקר, לרוץ אל הרכבת שם היתה אנחנו גרנו והקיבוץ היה על יד קרית מוצקין. בקרית מוצקין היתה תחנת רכבת שבאה מנהריה ונסעה לחיפה, אז היינו מתחילים את העבודה בשש ורצים לרכבת, ומהרכבת לנמל ושם מתחילה העבודה. מה זה מתחילה העבודה? אין שעות עבודה מסויימת. אתה באה אניה עם מטען מסויים עם תפוחי עץ או שבאה עם</p>	01:59:00:00
<p>מכונות. אתה חייב אתה זה אתה יחד עם חברייך מהקיבוץ יחד עם ערבים, מפני שיחד עבדנו. אז היית צריך קודם כל להטעין את האונייה עד סופה ורק אח"כ יכולת ללכת הביתה. וזה היה עבודה לפעמים 10 שעות, עבודה קשה מאוד, מפני שאז למשל אנחנו היינו לא רק מטענים אלא גם מפרקים, פורקים, פורקים אוניות או שהיו מביאים סחורה ממרווגיה, משוודיה מאנגליה וטוענים על פי רוב תפוזים, ארגזים עם תפוזים, והדבר השני, הסחורה השניה שהיינו מייצאים זה היה אשלג מים המלח.</p>	02:00:00:00
<p>שקים של אשלג היו שקים של 100 קילו. אז צריך היית לשאת על גבך 100 קילו, ולרוץ עם זה מהערמה אל האניה. וזה היה ככה נמשך כמה וכמה שעות בכל יום, זה היה די קשה, מוכרחים להודות, כן?.. היה קשה אבל עמדנו בזה. זאת אומרת, זה.. תראי, אפשר לשאול את השאלה הזו על כל מה שעשינו אז בתקופה ההיא. שלמרות שזה היה קשה לא הרגשנו כ"כ שזה קשה. זאת אומרת חשבנו כן, טוב, זהו, אלה החיים. במאי: כתבת על זה ספר? מגד: כתבתי גם ספר. במאי: ספר לנו, למה, מה, סופר בנמל, נראה לי שיש איזה, אתה יודע, סופר בד"כ יש לו ידיים עדינות. מגד: כן. במאי: ואתה כותב ספר שהשראה שלו היא</p>	02:01:00:00
<p>בעצם העבודה בנמל. מגד: זה לא דבר כ"כ... זה דבר די די רגיל אני חושב, שסופרים הגיעו מהעבודה אל הכתיבה. בכל דור ודור, בכל עם ועם. מה זה, היו האיכרים כאלו שחיו חיי איכרים וכתבו ספרים על איכרים. זה דבר... איך שלא יהיה, מה היה העניין? היה קושי מבחינה זו שאתה היית צריך לקום מוקדם ולרוץ וללכת ושוב. ולא היה לך, בעצם זה היה באמת מתיש. אבל זה היה גם, זאת היתה השראה גדולה מכיוון שאתה פתאום נתקלת, לא נתקלת, התחלת להכיר חיים אחרים, וחיים מאוד מעניינים, וטיפוסים מאוד מעניינים. אתה באת</p>	02:02:00:00
<p>עם האוניות האלה אז באו אנשים מיפן ומנורווגיה ומאנגליה ומכל הארצות, ואנחנו איכשהו באנו במגע עם האנשים האלו, מפני שרצינו גם להכיר והם רצו להכיר אותנו. היו מהמזרח הרחוק היו הרבה, מסין. נועה: ובקיבוץ, איך היה החיים בקיבוץ? מגד: בקיבוץ אהה... איך לומר איך היו החיים... נועה: אהבת את הקיבוץ? מגד: כן, כן אהבתי אם כי היו קשיים אבל אהה.. אידה: ספר איך כתבת את מטען של שקרים. במאי: כן. מגד: מטען של שקרים, אז איך</p>	02:03:00:00
<p>כתבתי? נתנו לי זה ללכת להתחיל לכתוב סיפור או ספר אחרי שאתה עובד איזה 10 שעות בנמל זה לא עניין, זה קשה מאוד. היית בא לקיבוץ נשכב על המיטה ונרדם וזהו. אי אפשר היה אחרת. אז בכל זאת התחשבו בי שאני כבר כתבתי פה ושם איזה סיפור אז נתנו לי אפשרות לעבוד שבועיים בגן הירק שהיה קצת רחוק מהמחנה ושם ולכתוב שם ובלילות או לכתוב את הסיפור אז אני ישבתי שם</p>	02:04:00:00

בגן הירק באותו זמן היה גשם וכך הלאה אז אני ישבתי תחת סככת פח כזו. שם היה הדלקתי נר ושם מתחת לרגליי	
היו שקים של .. דשן.. של זבל כימי בשביל לעלות לספינה. אז הייתי כותב והיה מטפטף מלמעלה הגשם והיה מרטיב את האותיות וזה לא היה כ"נעים, ובאותו זמן למטה התרוצצו לרגליי עכברי שדה. זה היה בתוך שדה מסוים. ואז כתבתי מה שכתבתי ואח"כ זה היתה מחברת שלמה, החלטתי שאני צריך להראות את זה למישהו בר סמכה שיגיד אם בכלל כדאי לפרסם או לא. עכשיו היה אז ביטאון חשוב מאוד ספרותי שנקרא 'מבפנים' שה...	02:05:00:00
העורך שלו חי בעין חרוד. בכלל בעין חרוד היה מרכז חשוב מאוד ספרותי אהה.. אז הלכתי לשם, הגעתי אל הצריף שלו בעין חרוד. אגב, הלכתי כמובן שהגעתי לשם בטרמפ, אז איך היה לי כסף לנסוע משדות ים לזה לעין חרוד? זה לא פשוט. אז אמרתי לו: הנה כתבתי סיפור, אני רוצה שתקרא את זה ותגיד את דעתך. אז הוא אומר: אתה יודע מה, תשאיר לי את זה לשעה וחצי-שעתיים, אני אקרא אני אגיד לך. טוב, עמדתי בחוץ, התהלכתי שם בחוץ וכבר	02:06:00:00
אמרתי כתבתי על זה שזה בדיוק כמו שאבא שהולך ושמצפה להולדת הבן הראשון שלו ויש לו סקרנות, מה זה יהיה, זה יהיה ילד או ילדה? אז אחרי שעתיים באמת חזרתי לשם לצריף. הוא פוגש אותי בפנים בהירות ואומר טוב מאוד. אנחנו מקבלים את זה. אז ככה התפרסם הסיפור הראשון שלי 'מטען של שקרים' בכתב עת רציני. אמנם כתבתי כבר קודם אבל זה היה בעיתונים של התנועה וכך הלאה. אהה. אז כך התחילה הקריירה הספרותית שלי שהיא התקדמה כפי שהתקדמה, קצת	02:07:00:00
אחורה קצת קדימה. אידה: רגע אהרון תיקח קצת מים בבקשה, אתה לא שותה. תשתה מים, ואם אפשר אני גם כן רוצה מים. אפשר לעבור פה? במאי: אני אביא לך, בשביל זה אני פה. יופי, אני אחתוך. בוא ננוח שתי דקות?	02:08:00:00
מחייאת כף. במאי: אוקיי, אנחנו ממשיכים. נועה: יש את הסיפור המפורסם על פולה	02:08:45:12
מגד: אם כן, פולה היתה טיפוס. היא היתה מתהלכת ברחוב רוב הזמן ושומעת מהאנשים מה נשמע פה, מה נשמע שם, מה שלום ההורים וכך הלאה. במאי: אתה מדבר אל נועה. בדיוק. בבקשה, פולה בן-גוריון. שלוש-שתיים אהרון. מגד: פולה בן-גוריון היתה אשתו של בן-גוריון. זאת אומרת שהיא גרה בית אח... שני בתים ממני	02:09:00:00
כן, והיא היתה הולכת ברחוב מדברת עם כולם, שואלת כל אחד מה איתו ומה שלום משפחות וכך הלאה. ומעירה הערות על המחירים וכל מיני דברים כאלה. והיא פגש אותי יום אחד ברחוב וואמרת אתה יודע למה אתה כ"כ רזה? מפני שאתה הולך כל הדרך מהבית שלך שמה בגימנסיה הרצליה עד הבית שלנו ב.. פה, וזה קשה מאוד, אז תשמע: קח 7 מיל ותיסע באוטובוס. 7 מיל היה מחיר הנסיעה באוטובוס באותו זמן, וכך אני ה.. אבל זה.. זה לא הלך הרבה זמן, אבל למדתי מזה משהו, כן, אגב, אני בדרך מגימנסיה הרצליה עד	02:10:00:00
עד ביתו של דוד זכאי על פי רוב הייתי עובר גם ברחוב ברנר או בפינה של רחוב ברנר, ושם היתה מטבח הפועלים ושם הייתי אוכל הולך לקנות צהריים לאכול צהריים. מה זה היה לאכול צהריים כשהיה לנו מעט מאוד כסף. זה היה קציצת ירק אהה תפ"א, בערה.. אההה מרק ופודינג, זהו, זה כל יום ככה זה הסיק לי לחיות, עובדה שאני חי. נועה: ובקיבוץ, קראתי איפשהו שגם חנה סנש היתה באותה תקופה בקיבוץ? מגד: כן. מה אתם רוצים לשמוע.	02:11:00:00
נועה: על הקשר שלך איתה, על איך ההיכרות שלך איתה. מגד: חנה סנש באה לקיבוץ יחד עם עוד 3 חברות שעלו באותו זמן מהונגריה. בהונגריה חנה סנש היתה בתו של אחד הסופרים המצליחים שם כמובן בהונגריה. היא חייתה עם אמה, אבל אבא שלה נפטר והיא חייתה עם אמא שלה.	02:12:00:00
אידה: אולי נעשה הפסקה אתה תיגש לשירותים. נועה: אם אתה רוצה אז נעשה הפסקה. אין בעיה. אתה רוצה לעשות הפסקה? במאי: רגע רגע, אל תקום. דיבורי רקע.. נועה: אני רוצה לשאול על איי לייק מייק. מגד: מה יש לשאול על	02:13:00:00
איי ליי מייק, מה יש לשאול? אידה: רגע לפני שאתם מתחילים. נועה, תראי התיאטרון היה דבר מאוד שולי עבור אהרון. הוא אמנם עזר לנו לקנות את הדירה אבל אהרון כתב רומנים וסיפורים כל חייו, הוא לא היה איש תיאטרון, זאת האמת. לא כדאי דווקא לשים על זה את הדגש. נועה: מאה אחוז. תודה. מאה אחוז מגד: אם כך אידה אומרת אז בסדר. במאי: אנחנו לא מתעסקים עם אידה.	02:14:00:00

<p>במאי: רגע, שלוש-שתיים אהרון תתחיל בחנה סנש. שלוש-שתיים-אחת בקשה. מגד: חנה סנש באה מהונגריה ושמה אבא שלה היה סופר, אחרי שהוא נפטר היא נשארה עם אמא שלה בהונגריה. והיא באה לארץ.. היא היא היתה בעלת אמביציות כאלה שהיא לא התחשבה בזה שהיא לא ידעה עברית, הלא היא ידעה קצת פה ושם</p>	02:15:01:00
<p>אבל היא החליטה שהיא תלמד בעצמה עברית. והיא בעצמה כתבה כתבה יומן והתחילה לכתוב שירים בעברית והחליטה לעלות לארץ לא כפי שכולם עולים עם תנועה שלמה ועם.. אני יודע עם חברים. אלא היא לבדה החליטה שהיא תלך לבדה, ומכיוון שהיו לה כבר מחשבות על ערכים שונים שהערכים החשובים זה העבודה וכל זה אז היא החליטה שהיא תבוא לארץ ותעבוד ותעבוד אז היא החליטה לעבוד קודם כל עם תרנוגולות ומכיוון שעל זה היא כתבה אז היא קיבלה מקום לעבודה בנהלל במשק הפועלות ושם אז היא שם התחילה לעבוד.</p>	02:16:00:00
<p>אח"כ היא החליטה שזה לא המקום בשבילה, זה בית ספר כזה, והתחילה לעבוד, ללכת בכל הארץ בעצמה, לראות איפה, מה כדאי, לאן כדאי ללכת. עד שהגיעה לשדות ים. שדות ים היא החליטה זה המקום בשבילי מפני שזה מקום יותר קשה ממקומות אחרים והיא ביקשה מקום קשה. אז היא התחילה לעבוד אצלנו והיא היתה אינטלקטואלית שונה בחומר. החומר האנושי שונה מרוב החומר האנושי בקיבוץ ששם היו חלק גדול זה מהנוער העובד, והתחילה לעבוד בכל העבודות, עבדה במחסן בגדים, בחדר אוכל וכך הלאה. היא היתה כפי שאמרתי היא היתה משכילה, היא קראה הרבה ספרים, גם ב..</p>	02:17:00:00
<p>בתאוריה ו... אחר כך שהתחיל.. כשהעניין נעשה חמור מאוד בהונגריה עצמה, אז היא החליטה שהיא צריכה ללכת להונגריה ולנסות להציל להציל את היהודים שמה, ולהציל גם את אמא שלה. זה הציק לה מאוד שהיא השאירה את אמא שלה שם. במאי: והיכרות שלך איתה? מגד: אז אני אומר. היא באה לשדות ים ושם היא הכרנו זה את זה ודיברנו היו לנו הרבה שיחות והיא מכיוון שהיא התחילה לכתוב שירים, לא היא כתבה קודם איזה מחזה קטן בעברית, על העניין של עזיבת קיבוץ. כן עזיבה, לא עזיבה וכך הלאה</p>	02:18:00:00
<p>ככה מחזה די מינורי. אח"כ שירים. אבל מכיוון שאני כבר כתבתי פה ושם סיפורים או משהו כזה אז היא חשבה הנה הסופר, אני אראה לו ונראה מה הוא יאמר על השירים. אז היא הביאה.. אני גרתי אז באוהל לבד בשדות ים, וערב אחד היא באה, זה היה ערב גשום מאוד. היא באה עם המחברת שלה ואמרה הנה הבאתי שירים שכתבתי. תגיד לי מה כדאי לעשות איתם בכלל, אם הם שווים משהו. אז אמרתי טוב, וקראתי את השירים בלילה. למחרת היא באה, אמרתי לה "אלה שירים יפים אבל יש בהם יותר מדי השפעה של רחל המשוררת"</p>	02:19:00:00
<p>אז טוב, היא שמעה וזה. אח"כ התחילה.. אח"כ המשיכה לכתוב עוד שירים. היא הראתה גם חלק ל.. היה סופר בן הונגריה אביגדור המאירי, שהיא הראתה גם לו את השירים. ואח"כ היא התגייסה דרך הפלמ"ח, התגייסה לעבור להונגריה ולע.. ו.. לפעול שם בקרב היהודים כדי מה.. משהו להתמרד על המצב. נועה: אבל זה הסיפור שכבר מכירים עליה. במאי: הייתם בידידות? מגד: כן היינו בידידות. במאי: תסביר לנו מה היתה מערכת היחסים ביניכם, כי הרכילות אומרת שמאוד מצאת חן בעיניה. מגד: לא, תראה, זה שמצאתי חן</p>	02:20:00:00
<p>זה לא אומר כלום. לא תראה, זה.. כל מיני אנשים הכניסו את העניין הזה שהיה בינינו רומן. לא היה רומן. זהו. נועה: ומתי בעצם הכרת את אידה: מגד: את אידה? נועה: כן. מגד: אידה הרבה לפני זה. נועה: תספר על ההיכרות ביניכם. מגד: לא אידה, את תספרי. במאי: תספר לנו את הצד שלך. מגד: לא, זה דבר דרמטי מאוד, שאני את זה לא יכול לספר. אידה: אני אגיד לך במה.. למה זה באמת סיפור שלי יותר. מפני שאני הייתי האקטיבית ביחסים, זאת אומרת בהיכרות הזאת. קולות רקע של הבמאי. אידה: אני הייתי זאת שמצאתי אותו, שגיליתי אותו לפני שהוא גילה אותי. אז כך שבאמת זה קצת סיפור שלי. זאת אומרת זה סיפור.. אתה אוהב.. אז אתה מדבר במין עובדות שאתה מנסה כמה שאפשר להיות פה יותר</p>	02:21:00:00
<p>נקי מכל מיני בורות כאלה, מכל מיני מהמורות שאתה יכול להיכנס אליהם ואז אתה פתאום נחשף לשום מקום ש.. מחיאת כף. במאי: נכון. למרות שנראה על אהבתך.. על אהבתו אלייך אין עוררין. כמה שנים אתם יחד? אם מותר לי. אידה: הרבה הרבה. במאי: יאללה, רצנו. נועה: ונהלל. נועה: והקיבוץ. אתה יוצא לשליחות מטעם הקיבוץ לארצות הברית. מגד: כן, להקים את התנועה שאח"כ תקרא החלוץ הצעיר. ושם באנו יחד איזה חמישה אנשים מהקיבוץ, מהקיבוץ המאוחד. ובאנו לא ויצרנו שם קומונה ו.. שכונה</p>	02:22:00:00

02:23:00:00	של.. במאי: סליחה, אני מתנצל, זאת תהיה הפעם האחרונה שאני עוצר אותך. הערות רקע של ההפקה. כי אנחנו לא נוותר לך.
02:23:27:17	נועה: אנחנו עוד נשארים פה בינתיים. במאי: אנחנו עוד לא הולכים. מגד: אה אתם נשארים ללילה פה? במאי: יכול להיות שנישן פה פשוט. אוקיי אהרון, אני רוצה דווקא לקחת אותך לתקופה,
02:24:00:00	שאתה עושה בחו"ל. ספר לי על התקופה הזאת בקצרה. מגד: טוב, בקצרה: אני אגיד לך ככה. בימים ההם לא זה לא היה כמו עכשיו ששולחים שליח לחו"ל ונותנים לא איזה משכורת של 100,000 שקל או משהו כזה וזה, והוא מסתדר עם זה. לנו לא נתנו שום משכורת, אמרו לנו תלכו תלמדו לשחות בעצמכם, וזהו. אז מה היה? אז באנו למלא.. מה שם השכונה הזו? אידה: ל..
02:25:01:00	אידה: הקומונה היתה בברוקלין. מגד: בברוקלין, כן. הגענו לברוקלין ושמה היינו. הערות רקע של אידה. במאי: רגע, אחנו חייבים להישאר מרוכזים. ספר לי אהרון, אז הגענו לברוקלין, שלוש-שתיים בקשה. מגד: ושמה הקמנו איזה בקומונה כזו יחד, לקיים את עצמנו יחד בצורה קיבוצית. אז שמה מישהו מצא, אידה מצאה איזה מקום לעבוד עם משש.. עם מחלקת החינוך של ההסתדרות הציונית. אידה: אהרון אתה מתבלבל פה, אני לא הייתי בקומונה. רצית לספר שהיית בקומונה עם יחיאל שמי ועם.. כל מיני פיגורות שמכירים פה. במאי: רגע, אני מנסה להבין מה מביא אותך לח"ל, בוא נתחיל מההתחלה. מגד: מה מביא אותי לחו"ל?
02:26:00:00	זה מה שבקיבוץ מחליט. זה הקיבוץ מחליט שאתה עכשיו צריך ללכת לשליחות, להקים תנועה, להקים תנועה של הקיבוץ המאוחד, שתקרא הקיבוץ ה... אמ.. הצופים הצעירים או משהו כזה. במאי: אוקיי אוקיי. ואתה מוצא את עצמך בניו-יורק? מגד: ואני מוצא את עצמי בניו-יורק ואנחנו מחפשים עבודה ולא מוצאים, ואז אח"כ אני.. הייתי קודם כל בבית ספר עברי לא הצלחתי בזה. החברה הצעירים האלה עלו לי על הראש, ואני עזבתי את זה מיד, ואז עוד היה איזה לנו קרוב משפחה בשיקגו, היינו בשיקגו. אידה: אהרון, קודם היית בניו-יורק. מגד: לא, היינו בניו יורק, כן, ושמה היה לנו
02:27:00:00	קרוב משפחה והוא אמר: אני אסדר לך איזה עבודה. אז הוא סידר לי עבודה שבעצם אם אתם תמצאו על הזה.. תמצאו רומן על הזוועות של העבודה הקשה אז זה יהיה, זה היה עליי, זה היה בית המטבחיים. שבבית המטבחיים של שיקגו היה ידוע בכל לא רק בארץ, אהה לא רק בארצות הברית אלא בכל העולם, היה רומן גדול על זה שנקרא הג'ונגל של אפטון סינקלר. במאי: ואתה מוצא את עצמך עובד שם? מגד: כן. ואני מוצא את עצמי עובד בעבודה די קשה. צריך לסחוב
02:28:00:00	גופות של בקר ממקום למקום, ו.. זה לא לקח.. זה היה כמה זמן, איזה כמה זמן, אולי קרוב לשנה אולי. במאי: ושמתח לחזור ארצה? מגד: תראה, בינתיים אני יצרתי קשרים עם חברים, עם אנשים צעירים מ.. שיקגו עצמה, הקמנו להם מחנה ועשינו להם תוכנית שלמה. אגב, שם היתה בשיקגו עצמה קבוצה שלמה של דוברי יידיש של פועלי ציון שמאל שמאל, כן. במאי: והמטרה שלך היא לעלות אותם ארצה בסופו של דבר? מגד: כן, כן. במאי: ספרי לי בעצם. מה, מה? מגד: נו, אתם. מה אני יכול לספר לך. לימדנו אותם קצ... היינו די תמימים כשהלכנו ללמד אותם נשק. כן, לאחוז בנשק
02:29:00:00	שתבואו לארץ, צריך להגן על עצמכם, וכך הלאה. אגב, היה זמן שבארץ עצמה מה שלמדת זה היה קפא"פ (קרוב פנים אל פנים). כן, קפא"פ ו.. אז התחלנו ללמד אותם קפא"פ. אגב, אבא שלי כשהיה כבר בן 50-60 והיו המאורעות 36-39, והוא היה, הוא היה ברעננה אז אז מעניין, אז הוא גם כן היה צריך ללמד אותם להתגונן. אז מה הוא קיבל? נבוט, אה זה.. אההה נועה: נבוט. מגד: נבוט. נבוט. הוא היה הולך עם. זה, היו נותנים לאנשים בגילו ככה נבוטים שהם יתגוננו עם זה. נגד מי אני לא יודע, מפני ש..
02:30:00:00	דווקא הכפר שלידינו היה שקט מאוד. אהה. נועה: אתה בעצם חוזר לארץ ודי מהר מחליט לעזוב את הקיבוץ, לא? מגד: תראי, לעזוב את הקיבוץ זה לא היה כל כך פשוט שלעזוב את הקיבוץ. זה היה קשור בהתלבטויות קשות, וזה לא לוקח יום-יומיים, זה היו התלבטויות. במאי: מה עומד על הפרק. מה ההתלבטות? מגד: ההתלבטות זה להישאר בעיר ולחיות יחד עם אידה בעיר, או שאני אחיה בקיבוץ ואנחנו איכשהו נתחלק במשימות שלנו, אז כבר היה לנו ילד קטן, מי שנולד שם, אבל אחר כך
02:31:00:00	התברר שזה לא בא בחשבון, לא בא בחשבון. במאי: אתה עושה ויתור. מגד: אני עושה ויתור. זה לא רק ויתור, זה תשמע אני. אידה: אפשר להגיד משהו? במאי: אני רק מנסה באמת, אני מחפש את הנגיעה שלו כי באמת יש פה שלב שאני חושב שאהרון מתמודד איתו באמת אני אגיד אותו כמו שאני מבין אותו, שזה האהבה שלו לאשתו ואהבה שלו לקיבוץ. יש פה איזשהו קונפליקט. אידה: זה לא אותה האהבה. בתקופה ההיא לעזוב קיבוץ זה היה לא רחוק מאשר לבגוד במולדת. במאי: על זה

	אני, מפה אני יכול לקחת אותך. אני באמת רוצה לגעת
02:32:00:00	בלבט הזה שלך. אני רואה שאתה, שזה לא קל לך. מגד: כן. בטח היה לא קל לי. זה באמת כמו שאידיה אמרה זה היה נחשב לבגידה, כן. לעזוב קיבוץ זה כמו בגידה. בייחוד מצד אדם כמוני שהיה פעיל בקיבוץ, לא, אז בגידה. תראה, היום מי שעוזב קיבוץ הוא בא לקיבוץ מבקש שם, אז כולם מקבלים אותו בפנים מאירות: יופי, טוב שבאת, אולי אתה רוצה לתרום לנו משהו?, כן במאי: ואז? אהרון: אז? אז היית מנודה, כן. לא לא, היו כאלו שבכלל היית בא לקיבוץ בכלל לא היו מדברים איתך. אחר כך זה השתנה לאט לאט זה השתנה כל כך שבעצם אתה נחשבת
02:33:00:00	לגיבור גדול שעזבת את הקיבוץ. במאי: כן, אבל עדיין אז יש איזה תחושה של תסכול מבחינתך אני אגיד? מגד: היום לא, היום זה לא ככה, תשמע הלא כל המושג שלנו על חיי הקיבוץ הוא השתנה. בקיבוץ עצמו אנחנו יודעים הלו את המהפכות שקרו שם, כך שזה לא גורם לך רגשי חרטה ודברים כאלו, לא. במאי: אבל אז היית מנושאי הדגל. מגד: כן, הייתי. במאי: ואתה מוצא את עצמך ברחוב רופין? נועה: לא, קודם הייתם ברחוב גורדון? הבחירה בעצם בתל אביב זה לא מאהבה לתל אביב, זה מאהבה לאידיה, אם אני...? מגד: תל אביב דווקא, תראי, זה גם עניין של פרנסה, צריך היה לעבוד.
02:34:00:00	ואני כבר התקשרתי ל... דברים שקשורים לספרות, אני כבר קיבלתי מס... כשעבדתי, כשהתחלתי לעבוד, וכשבאתי לתל אביב אז שלונסקי לקח אותי להיות עוזר שלו בעריכה של עיתון חשוב מאוד שנקרא "מבפנים", כן, עיתון באמת חשוב, ספרותי חשוב. אז וגם, בעצם כבר חדלו להסתכל עלינו כעל פושעים גדולים, כן, גם אנשי השומר הצעיר וגם אנשי הקיבוץ המאוחד, כבר לא ככה הסתכלו, אז ככה. נועה: ואיפה גרתם בתל אביב? מגד: אז אידיה כבר סיפרה שגרנו שם ב. במאי: אידיה עוד לא סיפרה כלום. אנחנו רק מ... רק מקשיבים לך אהרון. אז בוא ספר לנו, אתה בעצם מגיע לתל אביב.
02:35:00:00	אני מגיע לתל אביב, גרנו קודם כמה זמן אצל אמא של אידיה שבדירה שלה, ואחר-כך... נועה: שזה איפה הדירה שלה? מגד: יהודה הלוי. במאי: אוקיי. מגד: ואתם ודאי תצלמו את המקום הזה. קולות רקע של אידיה. מגד: כבר אין מקום, כבר הרסו אותו. במאי: אין בעיה אנחנו ממשיכים. מגד: הרסו אותו. במאי: אוקיי. מגד: ואז מצאנו כפי שכבר התחלנו לספר את דירה קטנה על הגג שם יחד עם התימנים האלו. במאי: ספר, לא שמענו עוד כלום, לא צילמנו את זה. מגד: חיפשנו מקום דיור, ומכיוון שהיה לנו כבר ילד וכסף הרי לא היה, אבל
02:36:00:00	התחילו, דווקא אני קיבלו איזה מחזות שלי לעבודה. אחד זה 'אינקובטור על הסלע'. ואח"כ אה... במאי: איי לייק מייק? מגד: איי לייק מייק. שזכו להצלחה. הערות רקע של אידיה. מגד: מה? אידה: הרחק בערבה. מגד: הרחק בערבה בא הרבה אחר כך. במאי: אוקיי, כסף לא היה. מגד: אבל מזה כן היה כסף, מהמחזות. הציגו בהאוהל וזה היו בסט סלרים כאלו. ואז ומהכסף הזה שכרנו את הדירה ברחוב גורדון, למעלה, ושם חיינו כמה? 40 שנה... אידה: מה, מה לא... שם היינו אהה שנתיים- שלוש שנים. במאי: שלוש שנים. מגד: ועברתם לרופין אח"כ, נכון?
02:37:00:00	אידיה: לא, בעצם יותר אני חושבת, יותר, 5 שנים, 5 שנים. מגד: עברנו לרופין, כן. במאי: תן לי איזשהו זיכרון מגורדון. סיפרת מקודם דברים מאוד מצחיקים. מגד: אני אספר. טוב, היה מתחתינו היה איזה משהו ש... כמו בית זונות כזה ששמה חיו יחד איזה 5-6 נשים די צעירות וקיבלו את ה... קיבלו קליינטיים, כן? ואחר כך פעם בשבוע שמנו לב שבכל יום שישי בערב, הם גרו איזה שתי קומות מתחתינו, אנחנו שומעים התקווה. מה קרה? אז אחר כך עקבנו אחרי זה התברר ביום שישי בערב זה יום
02:38:00:00	חג וקדוש בשבילן. אז הן היו קמות יחד ושרות התקווה וזה... זה קידש אותן. במאי: ואתם השכנים מלמעלה. מגד: אנחנו השכנים מלמעלה. אני לא חושב שזה כל כך ציער אותנו, זה היה נחמד מאוד. אגב, באותו בית גר זמן מה גם יונתן רטוש, אם ה... הבן שלו, שני הבנים שלו. אממ... וגם כפי שאידיה הזכירה גם פלדנקרייז. במאי: כן, משה פלדנקרייז. מגד: כן שהוא היה... היה בא לשם. בקיצור זה היה בית מעניין. במאי: ולכם, ואני מניח שגם תל אביב מצאת אותה די מסעירה באותה תקופה. זה עיר שהיא שוקקת תרבות, והאיזור הזה של גורדון, וכל האיזורים... מגד: נכון, תשמע, האיזור הזה בשבילי הוא היה כזה. שאני הייתי כותב על פי רוב בלילה כיוון שביום זה לא
02:39:00:00	סיפרתי, זה צריך היה לספר. מה זה ביום הייתי כותב במערכת של משא. משא. זה, צריך להגיד מה זה משא, כן. אז אה... כתבתי שם הרבה שעות, רק בלילה הייתי נופש, כן אז מה הייתי עושה בלילה, הייתי רץ לכסית מפני שזה קרוב, זה חמש דקות הליכה. אז הייתי בא לכסית ושמה מבלה עם כל החבורה החשובה הזו של סופרים ומשוררים עד אחת שתיים ככה, שמח מאוד. הרבה מאוד שרים, הרבה מאוד מתווכחים, הרבה מאוד הולכים ליפו בשביל לראות שמה את ה...

<p>אהה.. מה שמו הבית הקפה היווני הזה? אידה: אריאנה. מגד: אריאנה. אריאנה, כן. היה שמח. בכלל החבר'ה היו שמחים מאוד. שמה היה תראו היה שמה חצרות רבים, היה חצר הרבי של שלונסקי, חצר הרבי של אלטרמן ועל יד זה היו כמה חצרות קצת יותר קטנים, אחד של אבות ישורון. הערות רקע של אידה ושל הבמאי. במאי: אז אנחנו אמרנו שהיו את החבר'ה של אבות ישורון. מגד: ושל יונתן רטוש. ועוד איזה שניים שלושה שהם היו יותר שקטים, אבל היו אלה החבר'ה של שלונסקי ואלטרמן, ויחד איתם הצטרפו השחקנים של הבימה</p>	02:40:00:00
<p>שאחרי הצגה הם היו באים לשם. שם היו שותים ומשתטים והיה שמח, היה שמח, היו חיי, חיי תרבות עשירים אפשר לומר. במאי: ואפשר לשאול באיזה חצר אהרון מגד. מגד: אני הייתי קרוב מאוד לאלטרמן, כן ו... במאי: כי? מגד: אם אתה רוצה סיפור על אלטרמן, אידה לספר? נועה: בטח. מגד: טוב, אז היינו גרנו זמן מה בסוף דיזינגוף, קרוב לסוף דיזינגוף ושם אנחנו צריכים היינו להחליף את הדירה כיוון שמעלינו היתה אישה, היתה מלמדת פסנתר ואי אפשר היה לכתוב ואי אפשר היה לעשות שום דבר. אז חיפשנו דירה, חיפשנו דירה אז מצאנו לא רחוק מאיתנו, אנחנו היינו בדיזינגוף 290</p>	02:41:00:00
<p>אידה: 288. מגד: 288, וזה היה ברחוב בג... מור... במאי: נורדאו. מגד: נורדאו. עוד כמה בתים מאיתנו, לא הרבה. אז ראינו שיש שמה דירה להשכיר, בקומה שלישית, ואחר כך התברר לנו שהדירה הזו, דירה אחת למטה מזה גר אלטרמן. יפה מאוד. אידה: להיפך. במאי: אז אני איתך. אלטרמן גר קומה מתחתינו. מגד: כן, אז זה</p>	
<p>ושמחנו מאוד שמצאנו שם דירה, מכיוון שזה עלה די בזול באופן יחסי. כבר שילמנו אפילו דמי קדימה, כמה עשרות אלפי דולרים, וסיפרנו את זה לכמה אנשים. באותו ערב לכסית ואלטרמן, פתאום אנחנו רואים שפניו לא כתמול שלשום כלפינו. מאוד לא, לא, מאוד לא מסבירי פנים. אז התברר לנו, אז מה התברר? הוא אמר, תראה שמענו שאתם שוכרים את הדירה שמתחתינו אז תראה מה שיקרה עכשיו זה שהמוזה, אהה.. לא תדע לאיזה, לאיזה חלון לפנות אלינו או אליהם.</p>	02:43:00:00
<p>במאי: אני יכול להבין אותך, יכולה להתבלבל המוזה. מגד: כן, אז אנחנו הסתלקנו מהעניין. הפסדנו את הזה, את המקדמה איכשהו עשו לנו הנחה שמה ועזבנו את העניין של הדירה הזו. נועה: ואז עברתם לרופין? מגד: ואז עברנו לרופין. במאי: רגע, אני רוצה להבין. בגלל המוזה? מגד: כן, המוזה היא תתבלבל ולא תדע לאיזה חלון לפנות. במאי: וזה טיעון שאתה מצליח לתחבר אליו ואתה מבין אותו בשם החברות שלך עם אלטרמן? מגד: בהחלט מבין אותו, כן. כן. במאי: ואתה מוותר? ואתה.. מגד: אני מוותר. כן. במאי: ספר לי על הבית ברופין. רופין זה הרחוב הכי יפה בתל אביב. מגד: או, זה מה שאמרו לנו כולם, כן. במאי: מה? מגד: שזה הרחוב הכי נחמד בתל אביב, ובאמת</p>	02:44:00:00
<p>רחוב נחמד, שקט מאוד, ממש שתי דקות מהים, זה יופי, יוצא מהכ... אבל מה, אבל אצלנו היה, היו תמיד מכוניות שהיו נעצרות על יד הבית שלנו ושם צופרות וצופרות וקשה מאוד היה לכתוב שם, אז.. אבל בכל זאת איכשהו חיינו שם כמה, הרבה שנים, ושמה היו הרבה מסיבות והיו הרבה שיכורים וככה.. היה היה די שמח שם ברופין. במאי: ואני רוצה לשאול אותך, בעצם אני מנסה להבין את סדר היום שלך, מה שאתה אומר לי זה שבבוקר אתה במערכת עם כל החבורה, בערב אתה בכסית. מתי אתה כותב? מתי פרוזה, מתי ספרות. הרי אתה אתה, אני מניח שאתה גם פובליציסט, אתה גם עיתונאי, אבל אתה גם סופר. תעשה לי קצת סדר. איך, איך, איך חיים עם כל כך הרבה כובעים? מגד: תראה</p>	02:45:00:00
<p>לכתוב מאמרים לעיתון, אז זה הייתי בשעות הבוקר פחות או יותר מעשר עד שתיים עשרה או משהו כזה. עכשיו, לכתוב את היצירה הספרותית החשובה שלי אז זה בערב, מתשע או שמונה, עד אחת עשרה - שתיים עשרה. שתיים עשרה היה נמאס לי והייתי הולך לכסית. במאי: הבנתי אותך. רציתי לשאול אותך, אתה דידיקט, אתה אדם שהיה יושב לפי שעות, או שבאמת כמו שאלטרמן אמר "המוזה נוחתת" ואתה, פתאום אתה מרגיש את זה ורץ לכתוב? איך זה עובד אצלך? מגד: אהה זו כבר שאלה אינטימית. איך, איך זה עובד אצלי? זה לא, לא יודע זה גם קשה להגדיר, תראה זה דברים שבאים בהשראה, ואם אתה לא יודע בדיוק</p>	02:46:00:00
<p>איך הם נכנסו לראש ואיך הם יוצאים אח"כ גם מהראש, ובינתיים כותבים. זה תהליך מסובך מה אני אגיד לך, קשה להגדיר אותו. נועה: מה קורה לתל אביב באותה תקופה? בשנים האלה? בין שנות החמישים עד היום, אתה יכול קצת להסביר את הקשת שלך על תל אביב? את מה שקורה לעיר הזאת בכלל? במאי: ואם אתה אוהב את מה שקורה לה? מגד: יש דברים שאני אוהב, וזה שהיא נעשתה קודם כל היא הרבה יותר ירוקה משהיתה פעם ויש לה מקומות שאפשר לנוח, ויש צל ויש זה</p>	02:47:00:00

	יש דברים מאוד לירים. מצד שני אני לא, מאוד לא אוהב את כל האווירה הזו של רדיפת הבצע ושל
<p>מה זה היום נדל"ן? נדל"ן אף פעם לא ידענו מה זה נדל"ן. אגב אני הפעמים הראשונות היחידות ששמעתי נדל"ן אני חשבתי זה בתלמוד משהו, משהו איזה ראשי תיבות של איזה מצוות או מה נדל"ן. והיום זה לא יותר טוב זה, נעשה יותר ויותר גרוע. עד כדי כך שמי שהיה ראש ממשלה עד לפני זמן קצר, אז הוא היום, הוא מוכר דירות שמה לא רחוק מאתנו דרך אגב. שאנחנו נמצאים בשכונה שנקראת בבלי מפני שאנחנו גולי בבל, זה מה שאני אומר. אז אהה ושם עכשיו יבנו בתים בני 40 קומות, זה לא משמח אותי. זה לא משמח אותי המודעות שאני קורא זה פשוט בושה וחרפה. איך ש..</p>	02:48:00:00
<p>אני לא מבין, בעצם אני לא מבין יש דברים, רק אתמול אני קורא מודעה גדולה של חיים יבין, אתם מכירים ודאי רואים את זה, חיים יבין הלך להיות מפרסם פרסומות על דירות. מה הוא כ"כ מסכן שהוא מוכרם היה עוד להרוויח כסף? אז הוא.. זה היה ראש ממשלה הוא היה. ואז כל הדברים האלה זה משנה מאוד את האופי של העיר. במאי: כי אתה סוציאליסט בבסיס. מגד: נכון. במאי: סליחה. מגד: אני כן, במאי: כן מה? מגד: כן סוציאליסט. במאי: במדינה קפיטליסטית. מגד: כן. נועה: אבל היא לא תמיד היתה קפיטליסטית. במאי: נכון, זהו, שכשאתם הקמתם אותה אז. מגד: אז היא גם כן היתה זה היא לא היתה סוציאליסטית, אף פעם לא בעצם</p>	02:49:00:00
<p>כמדינה כמדינה, בכל אופן היו מושגים של שיון איכשהו, כן, של עבודה, קודם כל של כיבוד העבודה, עבודת הכפיים, היום, רק עכשיו אני שומע שפועלים עבריים לא רוצים בכלל לעבוד, זה העבריים, צריכים לקבל מעמים אחרים. אז זה השתנה לרעה, גם לרעה, גם ל.. לא יודע מה יהיה הלאה. איזה איזה מגמה היא תפרוץ דרך קדימה. אני לא יודע. במאי: תגיד, אני רוצה לקחת אותך רגע ל.. סליחה. נועה: אני רוצה לקחת אותך רגע אחורה לחדווה ואני. במאי: בדיוק. אפרופו הקונפליקט של עוזב קיבוץ, עוזב קיבוץ, איפה זה פוגש אותך חדווה ושלומי. נועה: חדווה ואני. במאי: כן</p>	02:50:00:00
<p>מגד: חדווה ואני אהה איפה זה פוגש אותי? זה פוגש אותי ביחס אירוני. קודם כל אירוני לזעיר בורגנות שמתבטאת בחדווה, עם כל היחס שלה שהיא צריכה לקחת גם את המטאטא איתה כדי לא להפסיד את זה. זעיר בורגנות כזו שבכלל היא לא היתה רגילה לא בקיבוץ וגם לא מחוץ לקיבוץ, אח"כ היא נעשתה ככה, אחרי הבון טון בכלל, זה דבר אחד. דבר שני שבאמת שגם כן קצת מוליך אותי אחורה, וזה העניין של שהתרבות היום בתל אביב היא תופסת מקום אחר</p>	02:51:00:00
<p>משהיתה פעם. כלומר יש תרבות, אני אומר גם אמרתי את זה קודם, שיש תרבות, יש חיי תרבות אי אפשר להכחיש, אבל זה נעשה אופי אחר, זה לא.. זה נעשה אופי יותר מדי חומרני כל העסק, אפילו התרבות. אם כל העניין, תמיד זה קשור ברווחים וכמה שאפשר לעשות מזה. ולא כך כל שמים לב לאיכויות ה.. אמנותיות אהה.. זהו. במאי: אני מניח שטלוויזיה אתה כמעט ולא רואה. מגד: זה נכון. איך אתה יודע? במאי: אני שואל. מגד: לא אני, תראה אני רואה את החדשות אני רואה, כן. היתר לא.. זה חדל לעניין אותי, אבל אידה יודעת רוסית מצויין אז היא רואה</p>	02:52:00:00
<p>טלוויזיה ברוסית, כשאני אני רואה חדשות והיא רואה רוסית. במאי: אבל תגיד, כשהיה חדווה ואני היה לך מאה אחוז רייטינג, אתה זוכר? מגד: היה לי רייטינג, מה זאת אומרת שהיה לי רייטינג? במאי: כל המדינה ישבה כל שבת לראות את חדווה ואני, אני טועה? הערות רקע של נועה. מגד: להגיד לך את האמת? אני לא הייתי בארץ אז. כשהציגו את זה. במאי: את מה? מגד: את חדווה ואני. אז הייתי באמריקה. במאי: אוקיי. נועה: למה בעצם כתבת את חדווה ואני, למה החלטת לכתוב את הסיפור הזה? מגד: למה? קודם כל אני חושב זה סיפור נחמד, אני אוהב הומור, יש לי בהרבה ספרים יש לי הומור. אז אהה.. כפי שאמרתי</p>	02:53:00:00
<p>זה סאטירה. נועה: אבל אתה החלטת להחזיר אותם לקיבוץ, הם בסוף חוזרים לקיבוץ. מגד: זה ככה נאמר במשפט האחרון אולי, כן. המשפט האחרון בספר, במאי: מה? מגד: מה, זה שעל יתר הדברים יסופרו בסיפור על איך קראתי לזה.. על העתיד הזוג הזה. אבל זה לא התקיים אף פעם. במאי: הם לא חזרו לקיבוץ? מגד: לא. במאי: רגע, תספר לנו מה הסוף, אני חושב שאנחנו לא יודעים. מגד: הסוף, תקרא את המשפט האחרון, המשפט האחרון. ויתר הדברים יסופרו בספר שיקרא, אני כבר לא זוכר איך קראת לו. על המשך החיים של חדווה ושמוליק. במאי: אז מה קרה איתם בסוף אתה יכול לספר לנו? מגד: מה קרה לכם, מה קרה להם? מה שקרה לרוב בני ישראל</p>	02:54:00:00
<p>הם הסתדרו בעיר איכשהו. הם לא חזרו לקיבוץ על כל פנים. וגם לא היתה להם הזדמנות לחזור לקיבוץ, הקיבוץ השתנה. במאי: כן. תגיד, אני רוצה לשאול אותך על היחס שלך לממסד, מערכת היחסים שלך. מגד: אהה במאי: היית אומר שאתה נון-קונפורמיסט בגישה שלך? מגד: זה קל להגיד</p>	02:55:00:00

<p>בטח, אבל זה לא ממצה הרבה. זה זה נחמד להגיד דבר כזה. במאי: מה? מגד: שאתה נון קומפורמיסט, כן, השאלה אם באמת אתה מקיים את זה שאתה נון קומפורמיסט, זה לא כל כך פשוט. במאי: מסכים איתך.</p>	
<p>מגד: כן, אני לא יודע מה להגיד לך, אני לא.. במאי: זכית בעשרות פרסים, מצד שני גם הרבה מאוד ביקורת הוטחה כלפיך. מגד: כן והיה.. ביקורת כן, תמיד יש בסיפורת ביקורת, בספרות יש מבקרים, זה התפקיד שלהם. לבקר ולעשות צחוק ממישהו, או לגדף אותו, תראה יש כמה אנשים שמתמתחים בזה. שניים שלושה שמת.. שהמתחו בזה יפה מאוד, אבל בסופו של דבר גם הם נסוגו. נועה: הרבה, הרבה מהספרים שלך מתרחשים בת"א. מגד: נכון. נועה: אז היית אומר שת"א היא. במאי: קרקע. נועה: קרקע, תפאורה, אהה מקור השראה לספרים? מגד: אהה</p>	02:56:00:00
<p>זו המציאות המורכבות מאוד שאני נמשך לכתוב עליה מפני שאני נמשך להבין אותה או לבאר אותה וזה בגלל זה אני כותב על החיים בת"א. נועה: אתה אוהב את החיים בת"א? מגד: אההה אני לא כ"כ, עכשיו בשנים האחרונות אני מאוד לא מעורה בהם, לכן קשה לי להגיד אם אני אוהב או לא אוהב, סליחה. היה זמן שהייתי חי את חיית ת"א באופן די אינטנסיבי. זה בימים שהייתי באופן יותר אינטיסיבי גם בספרות אז באותה תקופה שזה שהייתי, זו היתה תקופה שהייתי</p>	02:57:00:00
<p>שאצלנו בבית היו מסיבות רבות ושהיינו הולכים, שהיינו נוסעים לעין הוד. אוו עין הוד היו היה שמח מאוד כל החברה שמכל הצדדים של העולם הספרותי והזה היו באים לשם ועושים וצוחקים ורוקדים וזה היה, היו חיים, היו חיים מעניינים. אגב תל אביב היא עיר מעניינת, אפילו היום היא עיר מעניינת, פחות מעניינת משהיתה, אבל גם היום היא עיר מעניינת לפי דעתי. היא מעניינת גם מבחינות רעות, מפני שהיא מעניינת מכל הבחינות הכספיות, שזה מעורר בי גועל כל העניין הזה, כל העניין הזה של הפרסום והפרסומת</p>	02:58:00:00
<p>וכל זה שעושים לך את הפרסומת הזו על מה, על הכספים הגדולים שתשקיע ותשקיע ותשקיע, ואז אתה תרוויח. אז אה.. לא אוהב את זה, זה רחוק ממני. היה רחוק תמיד ורחוק עכשיו עוד יותר. נועה: איזה ספר שלך אתה חושב שהוא הכי תל אביבי? יש איזה ספר שלך שהיית אומר: הוא הכי מבחינתך הכי? שייך ל.. מגד: זה קשה לי להגיד מפני שבאמת אני, כמו שאמרת קודם, שאצלי רוב הדברים מתרחשים בתל אביב, זה נכון. אהה אני אני אוהב מאוד ספר קצר מאוד שהוא כולו מתרחש בתל אביב. קצר, ספר שנקרא 'עד הערב'.</p>	02:59:00:00
<p>שהוא לא, לא מפורסם ביותר, חבל. מפני שזה דווקא יותר טוב מהרבה ספרים שנעשו יותר פופולאריים. אז אהה זהו. במאי: למה? מגד: מה למה? במאי: למה אתה אוהב אותו יותר מהשאר? מגד: מפני שבאופן תמציתי ביותר הוא מספר את הסיפור של האדם אחד שהוא בעצם רחוק ממה שמסביב לו, והוא עצמו הוא אישיות לפי דעתי מעניינת. ואם יש לך אישיות מעניינת זה יותר מעניין אותי ויותר משמח אותי מאשר דברים שיש בהם הרבה הרפתקאות. במאי: הנפש.</p>	03:00:00:00
<p>מגד: כן. במאי: שאלה. מגד: כן. במאי: מותר לשאול על המערכת היחסים שלך עם המסורת היהודית, עם הדת היהודית, כי אני יודע שבני דורך היו הרבה יותר מצויים בתנ"ך וב.., זה היה חלק מהיום יום שלהם. נדמה לי שהיום זה הולך ואובד, אני טועה? ואני מניח שאם תגדיר את עצמך אז אתאיסט? מגד: אני אתאיסט? לא. לא אתאיסט. אני אני.. תראה עד היום התנ"ך הוא הספר שמונח על ידי כשאני שוכב לישון וכשאני קם, ואני אוהב אותו מאוד, ולומד ממנו הרבה, וקורא הרבה ממנו, ומשנן דברים. אני מלא התפעלות מהתנ"ך</p>	03:01:00:00
<p>אה אה.. אבל זה לא כ"כ שייך למסורת ולדת, לא כ"כ שייך לדת. זה שונה אצלי ואצל אידה זה שונה. אבל אני לא כ"כ נתפס לעניין הזה, אני... במאי: אתה לא מאמין? מגד: אני לא יכול להגיד, זה קשה להגיד, זה תמיד.. אני חושב שכל מי שאתה שואל אותו זה קשה להגדיר אם אתה מאמין או לא מאמין, אני זה באמת קשה לי. לפעמים אני חושב שאני מאמין. על פי רוב אני לא יודע, על פי רוב אני לא יודע. על פי רוב אני לא יכול להגדיר את עצמי. במאי: כמו רובנו, אתה ספקן. מגד: מה? במאי: אתה ספקן. מגד: כן, אני ספקן</p>	03:02:00:00
<p>במאי: ותגיד, ואתה סוציאליסט? מגד: כן, כן, אני יכול להגיד בפה מלא כן. במאי: כן מה? מגד: כן, אני בעד חברה אחרת, חברה של שוין, חברה של עבודה, אני מאוד בעד זה. במאי: למרות שיש לך ביקורת, וצוט.. ציטטנו כשקראנו את התחקיר ביקורת אדירה שלך על השמאל בזמנו, אם אני לא טועה ב-2002. מגד: על איזה שמאל. השאלה איזה שמאל. במאי: תגיד לי אתה. מגד: אני מאוד נגד השמאל האנטי ציוני, יש שמאל אנטי ציוני שאני מתבייש בו פשוט, שהוא יכול לקלל, לגדף את ישראל לעיני כל העולם, באוזני כל העולם, בלי שום חר.., בלי שום יסורי מצפון ולא אכפת לו שיהרגו את</p>	03:03:00:00

<p>כולנו ומלבד שהוא יגיד שם כמה דברים מחוכמים. נו, מה אני יכול לעשות? במאי: ודעתך על פשרה טריטוריאלית,</p>	
<p>דעתך על יחסינו עם שכנינו? מגד: אה, אני בעצם, אני בעד פשרה טריטוריאלית, כן. אני, תראה, אני חושב שמלחמה זה אחד הדברים הכי גרועים בעולם ושפיכות דמים זה אחד הדברים הכי גרועים, וצריך לעשות מה שאפשר כדי למנוע את זה. אז אם אפשר, אם יכולתי היום ע"י התקרבות בדרך של שלום אני מאוד בעד זה. במאי: אתה חרד לגורלנו, כרגע? מגד: כן. במאי: כן מה? מגד: כן, אני חרד</p>	03:04:00:00
<p>אני חרד בגלל מצב. לא רק מצבינו, מצב העולם בכלל, שזה שהעולם מאבד את ה... את האחריות לגבי החיים של האנשים שחיים בו, אז זה מפחיד מה שעמוד, אהה שעומד לקרות, בכל יום שומעים. היום זה אוקראינה אתמול זה משהו אחר. גם עצם האיזמים על זה של מלחמה בגלל ה... בגלל הנשק, בגלל איראן, וכל זה, גם כן זה מפחיד אותי. גם כשבא מצידנו זה מפחיד אותי. לא יודע למה אנחנו צריכים להתגרות בעולם. כן, אני חי בעצם אני חי בחרדה מסויימת.</p>	03:05:00:00
<p>נועה: אתם בית מאוד ספרותי. אתה סופר, אידה סופרת, הבן שלך סופר, הכלה שלך סופרת. איך, איך, איך זה מסתדר, איך חיים עם כ"כ הרבה ספרות מסביב? מגד: חיים טוב עם זה, לא באמת, אם אנחנו, אם אני קורא דברים יפים שכתב הבן שלי או הכלה שלי אני מאוד שמח, וזה צריך להיות טוב עם זה אם רוצים, את אתה בכלל ביחסים טובים עם בני משפחתך אז אתה חי טוב עם זה. נועה: ואתה שמח שאתה בעצמך, כאילו שזה היה המקצוע שלך? ספרות, שזה היתה הבחירה שלך בחיים. מגד: אהה תראי, כיוון שאני לא מתייחס אל זה כאל מקצוע</p>	03:06:00:00
<p>שלומדים אותו וזה אז אני מתייחס לזה באופן הכי טבעי שזה שזו הנטיה שלי וזהו, אז אני הולך לפי הנטייה שלי ואני מנסה להצליח בה, וזהו אני מקווה. נועה: ואתה עוד כותב? מגד: אני עוד כותב. מצחיק אותי תמיד השאלה הזאת, אתה עדיין כותב? אפשר אנשים חושבים אתה מגיע לגיל מסויים, מספיק, די. במאי: רגע, אז ספר לנו על מה אתה עובד, אם מותר? מגד: על מה אני עובד אני לא יכול לספר, כיוון שאני עובד עכשיו על משהו שאני רוצה לכתוב אותו מחדש. במאי: אתה רציני? מגד: כן, כן. במאי: אתה רוצה להגיד לי</p>	03:07:00:00
<p>שיש סופרים שגומרים יצירה ואז הם קמים בוקר אחד ואומרים פריש, מהתחלה? מגד: כן, אני חושב שיש, אני אחד מהם. כולמר אני כבר עשיתי את זה פעם. במאי: מה? ספר לי. מגד: זה ספר שלם שכתבתי אותו וזה היה רומן ואח"כ באה אידה וקראה את זה ואמרה לא זה לא ייתכן אתה צריך לשנות ואני שיניתי אותו מההתחלה עד הסוף. במאי: תגיד, אני אשאל אותך עכשיו שאלה ולמזלנו אידה לא שומעת אותנו. היא מאוד נוכחת בחיים שלך. מגד: כן. במאי: תוכל לשתף אותנו מעט בחברות שלכם, לספר לי? מגד: אז תשאל אותה. במאי: מילה על אידה, נורא חשוב לי לשמוע ממך בתור הצלע הגברית, באמת. מגד: מה, מה אתה רוצה לשמוע? במאי: על החברות שלכם, על משהו. אני מניח,</p>	03:08:00:00
<p>תראה, בזוגיות, בזוגיות שלי אני מספר שלוש, אני אחרי החתולה, אתה מבין? איך זה אצלכם? מגד: אצלנו... צוחק... במאי: הצחקתי אותו. מגד: אין לי חתולה, אין לי כלבה, אין לי... תשמע אנחנו חיים פחות או יותר הרמוניים אם אפשר להגיד כך. כן. בהרמוניות יש גם חיכוכים, יש גם מריבות או משהו, אבל יש הרמוניה, יש הרגשה של שותפות, זה זה מה שיש. במאי: אתם הרבה שנים ביחד. מגד: כן. במאי: אז כנראה שעשיתם משהו נכון. מגד: כן, כנראה. נועה: אם היית צריך לבחור מקום אחד או שני מקומות בתל אביב שהם המקומות שהם היו</p>	03:09:00:00
<p>שאו שאתה הכי אוהב אותם או שהם הכי משמעותיים בחיים שלך. מגד: מקומות כאלה בתל אביב. נועה: בתל אביב. במאי: שניים. מגד: אהה לא חשבת על דבר כזה. במאי: טייק יור טיים. מגד: מה? במאי: טייק יור טיים. מגד: לא, אני לא. במאי: מה קופץ לך לראש כשאתה חושב תל אביב? מגד: אהה לא קופץ לי לראש עניין של מקום, מפני שאני לא, לא כ"כ מתקשר למקום בתל אביב בכלל, בעצם גם לא מחוץ לתל אביב. אני לא יכול להגיד שיש איזה מקום, מקום בארץ, יש מקומות בארץ שאני אוהב, אבל שאני באמת מתקשר אליהם. במאי: אז תן לי מקום שאתה אוהב בתל אביב. מגד: אהה</p>	03:10:00:00
<p>מקום שאני אוהב? אהה... קודם כל רעננה, כן. במאי: זה מצויין, המקום שהוא הכי אוהב בתל אביב זה רעננה. הערות רקע של נועה. מגד: כן. במאי: איפה ברעננה? מגד: איפה ברעננה? אהה. אידה: בחורשה. צגד: אה זהוהי היא אמרה. במאי: איפה? מגד: היא כבר אמרה במקומי. במאי: אתה תגיד. מגד: מקום שהיה החורשה, שהיה האגם קראו לזה, כן, וזה מקום שבאמת אני יש לי ממנו זכרונות טובים מאוד. במאי: מקום אחד בתל אביב שיש לך ממנו זכרונות טובים מאוד? מגד: נו זה, אמרתי</p>	03:11:00:00

<p>לך. במאי: זה ברעננה . מגד: זה חשבתי זה גם בתל אביב. במאי: לא, תן אחד בתל אביב. מקום שאני יכול מחר ללכת לצלם אותו ולהגיד: אהרון מגד אמר לי</p>	
<p>שפה הוא אוהב. אידה: אני חייבת להתערב. במאי: כן חמודה. אידה: שאהרון אוהב בתל אביב את שולחן הכתיבה שלו. ברגע ששולחן הכתיבה יהיה בפולרנטין, הוא יאהב את פלורנטין. הערות רקע של הבמאי ונועה. אידה: הוא קשור לשולחן הכתיבה, שולחן הכתיבה מכתוב לו את הכל. אהרון הוא סופר של יום יום כמעט, יום יום כל החיים. הוא לא מחכה שהמוזה תבוא מהחלון של אלטרמן או של מישהו אחר. אהרון.. במאי: הוא ויתר על לאתרמן, הוא אמר לו "קח את המוזה שלך, אני הולך לרופין".</p>	03:12:00:00
<p>אידה: שולחן הכתיבה של אהרון בכל מקום שתעמיד אותו, אם תעמיד אותו כמו שפליני היה שם באמצע המדבר, הוא לא שם פסנתר אבל מישהו אחר שם, בכל מקום, על שפת הים, בכל מקום תשים לו שולחן כתיבה הוא לא רואה מה מימינו ומשמאלו. במאי: איזה כייף לו, אני מקנא בו כ"כ. הלוואי שהיה לי כזה מקום. אידה: זה ממש ככה אני לא מגזימה, אתה תשים אותו במתקן, במערה, אחת המערות של האדם הקדמון שהיו מחפשים תמיד מתנדבים שיהיו שם כמה כמה חודשים. אהרון עם שולחן הכתיבה שלו היה הולך לשם בשמחה. במאי: חבר'ה, אני.. נועה: אני רוצה לצלם את שולחן הכתיבה שלו. במאי: בשמחה. אנחנו יכולים לצלם את שולחן הכתיבה שלו ברשותך? אידה: כן. במאי: אהרון. צלם: אני יכול לחתוך? במאי: אתה יכול לחתוך. קולות רקע. אידה: לא חשוב, עוד יותר אותנטי. צלם: רגע, אל תקום.</p>	03:13:00:00